

Peter Kolšek

Strah pred vetrom

Strah pred vetrom

Zmeraj te je strah,
kaj bo postoril veter,
še veter ne, sapica,
ki se lahko zgane sredi popoldneva
in odnese list papirja
ali brisačo s kamna zanese v vodo,
lahko prime tudi misel
in jo odnese na nezaželeni kraj.

Strah te je, tudi brezvetrju ne zaupaš,
zato polagaš težke knjige na lažje,
na brisače kamenje naslednjega poletja,
svoje misli pa vedno trdno držiš pri sebi.

In res, če natanko pomislim,
je veter morda res bolj nevaren,
kakor sem pripravljen priznati,
še posebej, če se spomnim pesmi
Veter nas bo vse odnesel s seboj,
ki je iransko pesnico zares odnesel.

Pravzaprav ne vemo, kaj namerava,
morda je prav veter tisti,
ki bo storil z nami, kar je nujno,
morda mi ne bo vzel samo tvojega nasmeha,
ampak tudi tebe
in navsezadnje tudi mene.

Na eni nogi

Po dolgem času
sem poskusil stati na eni nogi
in zgroženo ugotovil, da je zemlja pod mano
bolj nemirna, kot je bila doslej.
Nisem zdržal več kot nekaj sekund,
majal sem se kakor šiba na vodi
ali kot borzni posrednik,
ki so ga nove številke vrgle iz tira.

Ko sem v tistem kratkem času lovil ravnotežje,
sem hkrati hlatal za zrakom,
kajti preplaval me je občutek,
da se približujejo velike nevidne jate
zgostitve. Vse, kar sem poznal
kot sinjino, jaso in modrino,
se je spremenilo v temna hrbtišča živali,
ki polegajo v izmučenih vrtovih.

Toda spet sem trdno stal na dveh nogah.
In spoznal, da oddaljeno topotanje v zemlji
resnično obstaja, da so v zraku roji slutenj
in da bo tudi bivanje na dveh nogah
zmeraj bolj negotovo.

Ta dežela

Čeprav je v meni zapisana
z zlatimi kremplji, sem slabo udomačen.
Vse njene vrhove imam preštete
in vendar prebivam v ozkih dolinah,

ne podtalnica in ne hudournik,
blizu so mi kavke, ki se spuščajo
od ene mrhovine k drugi, gnane od višine,
brez počitka in tudi brez slasti.

Gledam fontane in balerine, štukature,
topole, ki ravnajo poletja,
jase z meglo iz svile, temni žar,
ki prihaja nad ohlajene postelje.

Plemena teptajo zemljo v daljavi,
moje topota, se zadenjsko umika in davi.
Res, slabo udomačen, vendar prepaden,
ko gledam priprave na izselitev.

Sedemintrideset

Niso mu še osiveli lasje,
pa je napisal že sedemintrideset knjig!
Vse se bleščijo na razstavi,
v vitrinah smaragdne barve,
morda krstah, vzglavnik je iz čipk.
Število je zdaj pomnoženo
še z mnogimi prevodi,
tudi v tako oddaljene jezike,
da ne zna v njih nihče reči trava.

Prvi dan se je trlo obiskovalcev,
pripeljali so tudi otroke,
ki so s svojim čebljanjem preglasili
učiteljice, zavite v svečane obraze.
Popoldan so se stare gospe sprehodile
mimo eksponatov in pri najbolj posrečenih
naslovnicaх pozabljale, da jih zunaj čakajo
psi, privezani na kandelabre ali potisnjeni
k nogam moških, ki niso želeli vstopiti.

Zvečer je stal v kotu tudi živi pisatelj,
ni skrival nelagodja. Pripravili so mu
slovesnost, ki je zares ni pričakoval.
Ne more se odločiti, ali mu je odveč,
jasno mu je le, da ga v domačem kraju
cenijo bolj, kot je pričakoval.

Toda kaj pomeni glas, ki ga je dosegel
pred dnevi in ki pravi, da je fantastični
uspeh povezan v vedutami čudaške dežele?
In kaj pomeni to nenehno
poudarjanje "redko videne spretnosti",
to utrujajoče ponavljanje "eruptivnosti",
obeh izrazov so polni jubilejni zapisi?

Tone

Že dolgo je mrtev: dvajset let.
In vsi smo veseli, spet se vidimo,
v njegovem povaljanem naročju
si kimamo iz podaljšanih zim.

Čeprav morda sploh ni odšel.
Gorski potok, ki teče mimo njegove hiše,
bobni, kot je nekoč, ali se krotko nakodra,
kakor se bo tudi čez dvajset let.

On pa dviguje in spušča zapornice,
v dolino pošilja vodo in zrak,
z enim očesom nas motri,
z drugim ureja naša bodoča ležišča.

Vse, kar imamo v spominu,
polagamo kot posterje na stene delavnic,
tlačimo verze pod vzglavnik,
iz dima njegovih cigaret

pa izdelujemo norčave oblake,
grabimo steljo njegovih knjig,
iz njegovega velikega odpovedovanja
klešemo lične rumene tamburice.

In smo veseli, da je za silo mrtev.
Samo tako se lahko stisnemo v njegovo
bližino, se prijemamo za ramena
in vzdržujemo njegovo smrt pri življenju.

Navaden delovni dan

O, blaženi mir navadnega delovnega dopoldneva,
ko se dež še zmeraj sprehaja med sadnim drevjem,
čeprav se na severu že kopičijo trdni skladi svetlobe,
delavci na cesti, v živobarvnih mokrih pelerinah,
pa pomagajo velikemu rumenemu stroju, ki se počasi
pomika naprej in nazaj po razkopani zemlji in pesku
iz bližnje reke, tudi oni mu strežejo brez naglice,
kakor da so se namenili tu preživeti desetletje.

Nekateri že otresajo blato s čevljev, čeprav stroj
še naprej rohni z nezmanjšano majhno vnemo,
otresati so se začela tudi drevesa, ki jih nihče
ne gleda, plodovi drobnih zelenih hrušk so v obdobju
zgodnjega otroštva, tudi veliki so kot otroška pest,
delavci že vedo, da sta se dež in sonce še enkrat
zmenila za zamenjavo, zmenila sta se mimogrede,
tudi zanju je to samo navaden delovni dan.

Pozdrav odhajajočemu

Pomirjujoče je sedeti v praproti, na robu gozda,
naj gredo banketi in procesije mimo,
naj se dostojanstveniki še naprej igrajo
s svojimi postreščki, naj si kotalijo žoge,
medtem ko se mravlje na vlažnih tleh,
dišečih kot nunski vrtovi, prerivajo
in prehitevajo kot statisti v Metropolisu.

Večerna zarja se je rodila iz trenutka,
ko je sonce zadnjič zamahnilo z bičem.
Veliko pričakovanja je šlo v nič,
nesreče so se naposled udomačile,
nekatero so obviselo po kotih kot netopirji.

Sedeti na robu gozda, dihati z zelenim
zamahom praproti in mahati odhajajočemu!
Priznati si problem, ki ga predstavlja
nezanesljivo štetje mravelj.

Akacija

Najprej se je zdelo,
da je nekdo iz razuzdanosti
na vejo zalučal bele ženske spodnjice.

Že naslednji dan je bilo tam
več kosov rahlo rožnatega perila,
kmalu ni več viselo malomarno,
zmeraj bolj je oblačilo drevo,
veter ga je zibal kot nekaj nepočesanega,
a na način, ki se ne upira glavniku.

Danes, le nekaj dni kasneje,
je mogočno drevo prevlečeno
z belimi kipečimi rjuhami,
po katerih se družno valjata
veter in pomlad.

Kupido

Neslišno frfota pod stropom,
amorček, zanemaril se je in poredil,
čez mero udomačil, našobljene ustnice
so zmeraj bliže blejemu trebuščku,
s katerim se tu in tam podrgne ob omaro,
da se dvigne nevidni prah,
še raje pa zadene lesteneč,
da luč v prostoru za hip vztrepetaja
in nekdo, ki že dolgo spi, široko odpre oči.

Zdaj je malomarno sedel na polico
za odlaganje odvečne krame,
naslonjen na vazo si je poveznil lok
čez zalita kolena, s puščico,
ki jo prenaša s seboj kot večno brlivko,
pa si je podprl še zmeraj ljubko glavo.
Tako medli in čaka, razmišlja,
ali naj postori še kakšno vragolijo
ali pa naj kar za zmeraj ostane
med ljubimi, odloženimi stvarmi.